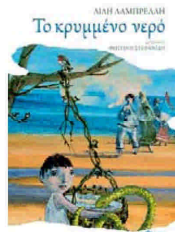

ΞΕΛΙΔΟΔΕΙΚΤΕΣ

ΤΗΣ ΣΑΝΤΡΑΣ ΒΟΥΛΓΑΡΗ

Το αγόρι και το φίδι

Λίλλα Λαμπρέλλι,
«Το κρυμμένο νερό»,
Ζωηρηφές
Φωτεινή
Στεφανίδη.
Εκδόσεις
Πατάκι.
Σελ. 28

«**Το κρυμμένο νερό**» της Λίλλας Λαμπρέλλι είναι μια μαγική ιστορία. Μαγική με την αληθινή σημασία. Οι πρωταγωνιστές της είναι ένα αγόρι κι ένα φίδι. Ηρώες ταπεινοί και παντοδύναμοι, οι οποίοι με την αβιωτόπιά τους μερύνουν τις νεράιδες, με τη γενναιοδωρία τους αφιερώνουν τον θάνατο και παρότι ανόμοιοι γίνονται οι καλύτεροι φίλοι. «Το κρυμμένο νερό» είναι ένα παραμύθι που μπορείς να διαβάσεις σ' ένα μικρό παιδί τόσο καλογραμμένο από τη Λίλλα Λαμπρέλλι και όμορφο εικονογραφημένο από τη βραβευμένη ζωγράφω Φωτεινή Στεφανίδη. Αλλά και μια ιστορία μες στην οποία μπορείς να χαθείς, εσύ ο μεγάλος, ήσυχια και σιωπηλά, τέτοιο το βάθος της.

Μια φορά κι έναν καιρό, στη Γη, τον πλανήτη του νερού, έπεσε μεγάλη ξηρασία. Οι πέτρες, τα φυτά, τα ζώα και οι άνθρωποι όλα ήταν στεγνά και διψασμένα. Τότε ήταν που το αγόρι και το φίδι, αυτοί οι δύο παράξενοι φίλοι ξεκίνησαν σέρνοντας και ακροπατώντας να αφουγκραστούν το κρυμμένο νερό. Υστερα έπρεπε να ξεθαρρέψουν τις νεράιδες κι ακολούθησαν τον δρόμο του ανεύρου για τις νεραϊδοσπηλιές. Πρώτα ακούστηκε η μουσική: απόκοσμη, δροσερή σαν σάρα, ρυθμική σαν καρδιαχτύπι, ανάλαφρη σαν σύννεφο, ωραία... Το πιο μαγικό στοιχείο όλων αυτών είναι η ίδια η αφήγηση. Γιατί η Λίλλα Λαμπρέλλι δεν είναι απλά μια ακόμη συγγραφέας ιστοριών για παιδιά. Εδώ και χρόνια έχει γίνει γνωστή ως αφηγήτρια παραμυθιών σε ελληνικά και ξένα φεστιβάλ, ενώ από τις εκδόσεις **Πατάκι** κυκλοφορούν επίσης το cd της με αφηγήσεις λαϊκών παραμυθιών «θα πούμε ψέματα, θα πούμε την αλήθεια» καθώς και το βιβλίο «Λόγος εύθραυστος κι αθάνατος. Προσέγγιση στην τέχνη της αφήγησης και στην αθέατη πλευρά των μαγικών παραμυθιών».

Εμπειρη παραμυθού και ερευνήτρια της προφορικής παράδοσης, η Λίλλα Λαμπρέλλι κατέχει τα μυστικά της τέχνης. Τη σοφία της μεταδίδει με μια γραφή απλή, ονειρική, πεντακάθαρη. Κι είναι σαν με «Το κρυμμένο νερό» να έχει πάει βαθιά πίσω στο χρόνο για ν' αφουγκραστεί το πρώτο παραμύθι του κόσμου. Αυτό που ο μεγάλος Γάλλος συγγραφέας, ποιητής και αφηγητής Henri Gougaud φροντίζει να γεννιέται μέσα σε μια σπηλιά, σ' ένα μυστικό ξέφωτο στο δάσος του χρόνου. «Στη σπηλιά κατοικεί μια μικρή ομάδα ανθρώπων-άνθρωποι, γυναικες, μικρά παιδιά, Σουρουπιώνη και οι άνθρωποι της σπηλιάς είναι ανήσυχτοι, γιατί φοβούνται πως μπορεί ο ήλιος να χαθεί για πάντα, να μην ξαναδούν ποτέ το φως. Και τότε, μέσα στις πηχτές σκιές, ακούγεται διαστακτικά η φωνή μιας γυναίκας που σφίγγει στην αγκαλιά της το μωρό της που κρύνει και του ψιθυρίζει κάτι σαν νουοβόριο, μια μικρή ιστορία που λέει πως ο πατέρας ήλιος δεν θα τους αφήσει να χαθούν στο παγωμένο σκοτάδι, αλλά τον κοίταξε το τόσο φως και πάει να κοιμηθεί. Μόλις ξεκοιμηθεί θα νυφίσει πίσω για να τους φωτίσει, να τους παρηγορήσει. Όπως ακριβώς κάνει για εμάς «Το κρυμμένο νερό».